

Alain zavartan tette le a telefont. Az önmagában véve hétköznapi meghívás szórakoztatta, de ugyanakkor meg is lepté. Beszélgetőtársa, akit még nem ismert, meglehetősen kitérő választ adott azzal kapcsolatban, pontosan hogyan is szerezhetné meg az eladni kívánt gyűjteményt. Tekintélyes mennyiségű könyvről, kéziratról és állítólag ritkaságszámba menő kiadásokról volt szó.

Laurent Maindon* 25

A GYŰJTEMÉNY

Az ismeretlen férfi rögeszmés pontossággal írta le „kincsét” s ez ellentétben állt azzal, hogy hirtelen meg akart szabadulni tőle. Mindazonáltal semmi különleges nem volt ebben a szándékban, ha Alain arra a megszámlálhatatlanul sok, jelentéktelen vagy éppen ellenkezőleg sikamlós látogatásra gondolt, amelyeket ő maga hosszú pályafutása során könyvesboltosként tett, s amelyek során néha igencsak furcsa helyzetekbe keveredett.

Amely pályafutás amúgy teljesen véletlenül indult el. Egy távoli, alig ismert nagybácsija váratlanul, tudtán kívül megemlékezett róla végrendeletében, mire ő felhagyott a mechanika oktatásával, igaz ezt a hivatást inkább egy, az akkori életében fontos szerepet játszó nő miatt választotta, hivatásának gyakorlását tehát inkább ez a meghatározó szerelem motiválta nem pedig a gépezetek és dugattyúk iránti valódi lelkesedés. Ennek a legalábbis váratlanul jött, születésnap-i örökségnek köszönhetően, amely harminchat ládányi könyvből állt, a lehető legkülönbélebb, s az ügyes értékesítő számára bizonyos értékkel bíró darabokból, elkezdett életében először régi könyveket áruló vásárokbá és régiségkereskedésekbe járni... A betanulási idő után, amely éppoly rövidke volt, mint amilyen makacsnak bizonyult új szenvedélye, ügyesen, és jól elsajátított szabályok szerint sikerült túladnia öse ládái tartalmának egészén, egyetlen olyan részletet sem hagyva szem elől, ami megakadályozta volna az eladást, és meglepő gyorsasággal akkora összeget halmozott fel, amelyet egy hasonlóan újonc könyvkereskedő háromszor annyi könyvvel is csak nagy nehezen tudott volna összegyűjteni. Ezen új előkészületek sikerén felbuzdulva, ezzel párhuzamosan elkezdett más köteteket vásárolni, egyre kifinomultabb és szervezettebb módszerekkel dolgozott, téma szerint osztályozva szerzeményeit. Hamarosan kivívta kollégái elismerését, és jól megérdemelt hírnévnek örvendett.

Az ismeretlennel egy órával későbbre beszéltek meg a találkozót, a két férfinak a 26-os busz végállomásával szemben kellett találkoznia. Alain gyorsan megitta a konyhában időközben kihűlt kávéját, húsz percre volt szüksége ahhoz, hogy gyalog odaérjen.

A kulcs nehezen fordult meg a zárban, majd a férfi óvatosan lement az áramszünet miatt sötétbe borult lépcsőházban. Kint metsző hideg volt.

Hideghullám söpört végig Európa nyugati vidékén és az ebben az évszakban szokásos finom esőt jeges északi széllé változtatta. Kivételesen a folyót is jégréteg borította, jégtáblák tornyosultak a kikötőben, miután az ország közepétől a fehér mezőkön át ide érkeztek. Talán fog esni néhány hópehely, még ha az ég ebben a pillanatban derült és napos is. Szép februári reggel volt, amelyet a keleti szél szüntelen lökései zavartak csak meg. A férfi szabályos léptekkel haladt előre, kicsit meghajolva, bal kezével szorítva kabátja gallérját, előre hajtott fejjel, nehogy könnyezni kezdjen az arcába vágó makacs szellőkések miatt. Néhány sarkot kellett megtennie, mielőtt végre a találkozó helyére ért.

Több ember is várt a buszra. Egy ötven év körüli férfi szunyókált. Inkább vékonynak látszott, mélyen lehúzta a kalapját, arca frissen borotvált. Mellette egy magas fickó állt, kicsit fiatalabb, topogott, bizonyára azért, hogy a testét kényszerűen mozgásban tartva kicsit felmelegedjen. Két nő vitatkozott idegesen, az egyik olyan dolgokat hányt a másik szemére, amelyeknek titkát megőrizték, bár a körülöttük állóknak bőven kijutott a fiatalabbik intelmeiből és a barna hajú nő szabadkozásából. Végezetül pedig, egy kicsit távolabb, egy újságot olvasó férfi szabályos időközönként tüsszögött, nem törődve azzal, hogy kifújja az orrát, inkább hangosan szipogott, csak ne kelljen helyzetet változtatnia, mert úgy jól bebugyolált testét fölöslegesen kitette volna a hidegnek és a felesleges mozdulatoknak. Ez a viselkedés jól láthatólag teljes ellentétben állt, a tőle öt méterrel arrébb gesztikuláló fiatalabb, magas fickóéval. Az eseményekhez, s köztük az időjárás eseményekhez való két nagyon különböző hozzáállás volt kiolvasható belőlük.

Alain néhány pillanatra elgondolkodott, hogy kettejük közül melyik lehetett az ismeretlen, aki egy órával korábban felhívta. Némi gondolkodás után, már majdnem megszólította a kalapos férfit, amikor is a szipogó, újságja mögül, éppen csak kikandikálva, s ezzel elkerülve minden fölösleges mozdulatot, megszólította. Enyhén provence-i tájszólásban beszélt. Alainnek soha nem sikerült később megtudnia, milyen jel alapján látta meg benne az ismeretlen *találkozóra hívott könyvesboltost*... Az ismeretlen férfi végre összehajtotta az újságját, komótosan felállt, gyorsan kezét rázott Alainnel, és megkérte, hogy menjenek el hozzá megbeszélni az ügyet.

Útközben egyetlen szót sem váltottak. Alain, akit továbbra is zavarba ejtett, ugyanakkor szórakoztatott is a helyzet, követte a szipogásával és a náthájával teljesen elfoglalt ismeretlent. Először kis utcákban haladtak, egy park mentén, majd egy csendes, egy sor épület által beárnyékolt utcába értek. Végül megálltak a 13-as szám előtt. Az ismeretlen egyedül lakott a második emeleten, házat semmi nem különböztette meg az utca és a város más házaitól. A lakás a konyhán és a fürdőszobán kívül három elég tágas helységről állt, de a padlótól a plafonig tornyosuló sok könyv miatt alig lehetett

közlekedni bennük. Az ismereten férfi előbb hellyel kínálta, ehhez a fotelből el kellett pakolnia két könyvet, az egyik első látásra egy kvantummechanikai mű volt, a másik az ornitológiáról szólt, aztán megkérte, hogy várjon egy kicsit türelemmel, amíg teát főz, ő jázminnak mondta. Alain körbenézett a helységben. Egy alacsony, régi, ámde meghatározhatatlan stílusú asztalka, néhány szék, ablak, előtte vastag függönnyel, kókadozó növény, és egy régi tapéta, alig néhány helyen látható, hiszen a falak telis-tele voltak könyvekkel, könyvekkel és megint csak könyvekkel. Mindenféle méretű, mindenféle színű könyvekkel, egy egész nagy gyűjteménnyel, amelynek felhalmozása sok-sok évbe telt. Ránézésre csak ebben a helységben legalább több ezernyi volt. A hirtelen eladás okát Alain egyértelműen abban látta, hogy az ismeretlen férfinak pénzre van szüksége. Úgy vélte, erre utaló jel a lakás kezdetleges berendezése és a férfi hanyag öltözéke is. Alain olyannyira elmerült ezekben a spekulációkban, hogy teljesen megfeledkezett a gyűjtemény tartalmáról. Éppen nagy nehezen kikecmergett a fáradt rugójú fotelből, amikor az ismeretlen visszajött a szomszédos helységből, kezében egy tálcával, amelyen két csésze, egy teáskanna és egy üveg méz volt.

– Amíg kiöntöm a teát, nézze meg, érdeklí-e a gyűjteményem, mondta az ismeretlen éneklő, és aznap éppen nazális kiejtésével. Egész pontosan 9490 könyv van, folytatta büszkén, egy olyan ember megelégedettségével, aki őszintén hiszi, hogy nagy művet hozott létre.

Alain felállt, és elkezdte olvasgatni a könyvekre írt címeket. Néhány könyvnek a címe alig volt olvasható, annyira össze voltak hajtva, gyűrve... vagy annyira agyon voltak olvasva. Úgy tűnt, hogy mindenféle érdeklődési körből került ki közülük. A kalandregények mellett alkalmazott biológiáról szóló tankönyvek sorakoztak, önéletrajzi regényeket fedezett fel a Szargasszó-tengerről, a mérgező gombákról vagy az autó feltalálásról szóló könyvek között. Találhatott köztük eredeti kiadatlan Schopenhauer kötetet, görög-litván szótárt, szakácskönyveket, egy könyvet a selyemfestésről, s egy elemzést az idősebbik Brueghel festészetéről. Ha még jobban szemügyre vette a gyűjteményt, akkor láthatta, hogy vannak benne fiataloknak szánt sorozatok, sportkézikönyvek is. Ennek a kis magánuniverzumnak minden alkotóeleme a lehető legvalószínűtlenebb esetlegességgel halmozódott fel. Alain egyre jobban meglepődött. Minél több feliratot olvasott el, annál kevésbé látta a gyűjtemény egységét. Egy könyvtárnak nem kell minden áron olyan művekből állnia, amelyek többé-kevésbé egységes képet adnak a tulajdonosról, de egyre inkább úgy tűnt, a helyzet oka nem is annyira az ismeretlen férfi feltételezett eklektikussága, hanem hogy valamiféle lázas és önkényes válogatás irányította a könyvek felhalmozását. Mivel az ismeretlen férfi gyűjteményről beszélt, sőt még

büszke is volt rá, kell hogy legyen kapcsolat a könyvek között. Márpedig Alain hiába kereste a rejtély magyarázatát, semmi nem utalt rá, éppen ellenkezőleg egyre csak nőtt a titok, amikor valamiféle jel után kutatva fokozatosan odébb rakosgatta a könyvoszlopokat.

28 – 26 évnyi megszállott kutatás eredménye – folytatta az ismeretlen két tüsszentés között.

Hangosan kortyolta a forró teát. A csészéből kiáradó jázmin erős illata nem tudta elnyomni a könyvekből áradó, az egész lakásba beivódott régi bőr és penészes papír szagát. Alain visszaült a fotelbe, öntött magának ő is a teából, és az első korty után, megkockáztatott egy kérdést:

– A telefonbeszélgetésünk alkalmával egy gyűjteményről beszélt, nemde?

– Itt van Ön előtt – mutatott az ismeretlen nagyvonalú gesztussal a könyvekre, kézmozdulata ellentétben állt a buszmegállóban tanúsított takarékos mozdulataival. – Nagy türelemmel hoztam létre és sok áldozatot kellett hoznom érte higgye el – magyarázta némi hiúsággal a hangjában, ami nem annyira Alainnek szólt, inkább az egész emberiségnek. – Láthatta, amikor szemügyre vette a könyveket, hogy vannak közöttük idegen nyelvűek is.

Alain bólintott.

– Biztosíthatom, hogy az ár, amit ajánlok nem tud versenyezni a gyűjtemény nagyságával.

Alain figyelmesen nézte a beszélgetőtársát, le nem vette róla a szemét. Mindezidáig kevés figyelmet szentelt a férfinak, mert jobban érdekelte az ajánlata, mint a viselkedése. Most igyekezett megfigyelni a zsúfolt helység félhomályában. Keskeny, idegesen mozgó kezének fehér bőre alatt kis kék erecskék kacskaringóztak, de sem jegygyűrűt, sem semmilyen más gyűrűt nem hordott egyformán vágott körmű ujjain. A konyhában sebtében felvett köntös kopott zsebeiben kezei folyamatosan bíbelődtek valamivel. Úgy tűnt, mintha évek óta ragaszkodna ehhez az öreg és hűséges ruhadarabhoz. A mély ráncok apró, világos szeme körül és a homlokán, valamint a bőrén lévő néhány folt arról árulkodott, hogy idős ember. Haja fehér volt, látszott, hogy már régen megöszült. Bár középtermetű volt, a háta már hajlott. A gyűjtő most nyugodtan Alainre nézett, úgy tűnt valamiféle reakciót várt. Az a szerény összeg, amelyet kért nem állt arányban a gyűjtemény létrehozásának szenvedélyességével, amelyet Alain, ennek az embernek a kitartó makacssága miatt, kénytelen volt műalkotásként kezelni.

– Szeretném, ha megengedne egy kérdést – mondta Alain óvatosan, és túlságosan udvariasan, hogy meg ne sértse beszélgetőtársát. – Nem igazán értem a gyűjteménye logikáját.

Érezte, hogy ezzel a váratlan találkozás egy érzékeny pontjára tapintott. Bár titokzatos telefonbeszélgetésük óta csak kevés szót váltott ezzel az

emberrel, detektív módjára megérezte, hogy az eladási szándék mögött valami szokatlan és furcsa dolog rejlik. Semmilyen különleges oka nem volt erre, de kifinomult érzéke és a tárgyban való jártassága erre figyelmeztette. Egyébként éppen e megérezés miatt volt hajlandó ebben a hidegben is eljönni és újonnan született kíváncsiságát kielégíteni. A férfi hosszan nézte, s közben ideges mosoly suhant át az arcán, amely látni engedte megsárgult fogait. Mosolya most túlságosan is elégedettnek látszott, noha nem tudta megszüntetni azt a szomorúságot, ami mindvégig jellemezte. Alain tisztelettel, ugyanakkor őszinte meglepődöttséggel figyelte az ismeretlen férfi átváltozását. Ám mivel mégis zavarban volt, némileg hebegve mondta:

– Talán úgy gondolja, hogy ezt a kérdezősködés, ez a kérdés, már elnézést, de nevetséges?

Az ismeretlen férfi láthatóan magabiztosabbá vált, várt a válasszal, így most a fotelbe süppedve Alain került várakozó helyzetbe. Most az ő keze járt fel alá idegesen a fotel karfáján. Az ismeretlen észrevette ezt a mozdulatot és végre beszélni kezdett.

– Ez a gyűjtemény, Uram, amelyet ennyire kevés pénzért kívánok eladni Önnek, egy hatalmas munka eredménye. – Kis szünetet tartott, próbálta összeszedni a gondolatit és tömören összefoglalni rövid történetét. – Életem nem elhanyagolható részét szenteltem annak, hogy minden nap, a vasárnapokat is beleértve, módszeresen vegyek egy-egy könyvet, s mindezt huszonhat éven keresztül. Ez hát az oka a mai látogatásának. – Az ismeretlen férfi tömör, majdnem brutális szavai még rejtélyesebbé tették történetét. Ő azonban folytatta. – Volt egy nagybátyám, akivel a családom már nagyon rég nem tartotta a kapcsolatot, egy fáradhatatlan, nagy utazó. De nem úgy utazott mint mi, bolygónk délköreinek ketrecébe szorítva. Ő olvasással töltötte idejét, a szavak különböző folyamainak és vízeséseinek irányát követte nap mint nap. Mindennap órákon át olvasott, és csak akkor szakította félbe az olvasást, amikor újabb táplálékra volt szüksége: amikor evett és amikor újabb szövegeket vásárolt. Ily módon egy kisebb vagyont tékozolt el különleges szakmunkákra, azt a pénzt, amelyet a repülőgép-szerencsétlenségben fiatalon elhunyt szüleitől örökölt. Nagybátyám halálakor behívatott a végrendeletével foglalkozó törvényes képviselője, aki aláíratott velem egy papírt, miután részletesen felolvasta nekem a benne foglaltakat. A nagybátyám azzal a feltétellel hagyta rám egész gyűjteményét, hogy eladom azt. Hogy miért? Soha nem tudtam meg az igazi okát, miért pont engem, az ismeretlen unokaöcsöt bízta meg ezzel a feladattal, már hogy azon az elegáns gesztuson túl, hogy rám hagyta ezt a kis vagyont. Emellett egy másik feladattal is megbízott: az ő könyvére eladásából származó összegből egy új könyvtárat kellett létrehoznom,

mégpedig nagyon pontos szabály szerint. Be kellett szereznem, a teljes vagy-
gyon összegéből, azokat a műveket, amelyek szerzőjének és címének betűi
összesen huszonhat betűből álltak. Honnan jöhetett ez a különös ötlet? Miért
pont ezt a számot választotta? Vajon a francia ábécé betűinek számát
30 követte? Vagy azért, mert életében és különös módon az enyémben is
zavarba ejtően sokszor fordult elő ez a szám? Még a tarokkot és az ar-
kánumok titkait is segítségül hívtam, hogy megfejtssem a rejtélyt. Nagyon
nehéz kutatómunka során megtudtam, hiszen a saját családom csak kevés in-
formációval rendelkezett róla és a szüleiről, hogy a nagybátyám a szüleit hu-
szonhat hónaposan vesztette el április huszonhatodikán. Ez az egybeesés sok
fejtörést okozott, gondolhatja. Mégis úgy határoztam, hogy belekezek a ki-
szabott feladat teljesítésébe, otthagytam Valence-t, szülővárosomat és lak-
helyemet, és útnak indultam, hogy megvalósítsam ezt a hóbortos tervet.
A feleségem, hiába kérleltem, hiába soroltam ügyetlen indokaimat, nem volt
hajlandó követni, így aztán kérelhetetlenül elváltunk egymástól. Számomra
is megmagyarázhatatlan, de nagy szenvedéllyel és lelkesedéssel vettem bele
magam ebbe a nevetséges és makacs kalandba. Teljesen lázba jöttem, amire
a nagybátyámmal való kapcsolatom egyáltalán nem adhatott magyarázatot.

Alain hallgatta a férfit, aki egyre rokonszenvesebb lett a számára.
Furcsa remegés lett úrrá rajta, rabul ejtette a történetet.

– Mivel én magam soha nem találkoztam a nagybátyámmal, legalábbis
nem emlékszem rá, nagyon zavarba ejtett az öröklés bejelentése és az ezzel
járó küldetés, utóbbi annál is inkább, mivel halálának napja megegyezett az
én születésnapommal, november huszonhatodikával. Bármennyire is furcsá-
nak tűnhet ez az ön számára, bármennyire is patológiusnak tűnhet a visel-
kedésem, biztosíthatom, hogy végül belekezdtem ebbe, és mivel új vagyonom
lehetővé tette, otthagytam az autószerelői állásomat, hogy teljesen az örök-
lött ügynek szentelhessem magam. Szűkmarkúan eladtam elhunyt nagybá-
tyám összes könyvét, csak pénzt tettem félre, hogy legyen mit ennem és
legyen hol laknom, miközben mindenféle könyvesboltokba rohángáltam,
hogy eleget tegyek a kérésének, amellyel immáron azonosultam. A hét egyet-
len napja sem volt mentes ettől a rituálétól, míg végül e nemes gyűjtemény
utolsó kötetét is megvásároltam, ha hiszi, ha nem, örült kalandjaim soroza-
tának huszonhatodik évében. S most meg kívánok válni ezektől a könyvektől,
amelyek ezen időszak alatt életemet és ugyanakkor a kálváriámat is jelentet-
ték. Most pedig arra kérem, hogy ne kérdezzen többet erről a történetről.

A férfi fáradt arccal, nagy levegőt vett. Először mesélte el valakinek
az életét. Hosszasan kotorászott köntösének jobb zsebében, elővett egy
zsebkendőt és alaposan kifújta az orrát. Aztán a szövet darabkát visszatette
a másik zsebébe, anélkül hogy az őt oly figyelmesen hallgató, ismeretlen
férfinak a reakcióját vizsgálta volna.

Nem maradt más hátra, Alain megvette ezt a nevetséges és egyedülálló gyűjteményt attól a férfitől, akinek életrajzi adatai kísértetiesen hasonlítottak az övéire. Hirtelen egy olyan élet titkának vált váratlan letéteményesévé, amely akár az övé is lehetett volna, (ráadásul olyan művek összességével, amelynek szerzői közül egy sem tudhatta meg 31 mi lesz írásaik sorsa. Biztos vannak a világon még más könyvtárak is, amelyek összetételéről nem tudnak az olvasók. De ez nem zavar majd meg különösképpen senkit, feltéve ha a fent említett rejtélyt Alainnén kívül nem tudja meg senki.)

Alain néhány nappal később megvette tehát a gyűjteményét a férfitől, aki az év során aztán meghalt egy rejtélyes autóbalesetben: ő volt az egyetlen áldozat, Argentan kapujánál történt mindez, Szent-Delphine napján, esős időben. Az autó elégett ugyan, de egy kötegni papírlapot megtaláltak benne, mindre ugyanaz a szám volt írva. A balesetről azonban az újságokban szó sem esett. Alain, aki soha nem szerzett tudomást arról, hogy mi történt a férfival, nem tudta, hogy ezt a számára zavarónak ható gyűjteményt a titokzatos, szomorú férfi iránti együttérzésből kifolyólag vette-e meg, vagy azért, hogy birtokolja ezt a gyűjteményt, amelyet később megemlített a végrendeletében és a saját közeli rokonságában lévő ismeretlenre hagyott, a fétist, amelynek vízjelén saját életének másolatát olvashatta le.

(Fordította: Schneller Dóra)

* *Laurent Maindon francia költő, író, színházi rendező 1964-ben született Nantes-ban. Jelenleg is a nyugat-franciaországi városban él és dolgozik. Az 1996-ban alapított Théâtre du Rictus művészeti vezetőjeként és rendezőjeként elsősorban huszadik századi (Samuel Beckett, Heiner Müller) és kortárs (Sylvain Levey, Edward Bond, William Pellier) európai drámaírók színművei iránt érdeklődik. Érdemes megjegyezni, hogy a kilencvenes évek első felében egyik legelső munkája Spiró György Csirkefej című darabjának színrevitele volt, 2005-ben pedig Forgách András Vitellius című drámáját rendezte meg. 2008 és 2010 között, a brüsszeli Európai Bizottság által támogatott, uniós projekt keretében Kvartett Látomások Európáról címmel szervezett nemzetközi színházi fesztivált négy ország: Franciaország, Csehország, Szerbia és Magyarország részvételével. A színházi fesztivál során mindegyik országban, mindegyik nyelven feliratozva négy előadást láthattak a nézők. Magyarországot az egrí Gárdonyi Géza Színház képviselte Háy János A Pityu bácsi fia, valamint Visky András Alkoholisták című drámáival. A fesztivál során felolvasó esteket, nyilvános vitákat és workshopot is szerveztek.*

Laurent Maindon esszéket, verseket, útinaplókat, és novellákat is ír. Legújabb verseskötetei közül érdemes megemlíteni a 2015-ben megjelent, lírai hangvételű, erotikus verseit tartalmazó A Kárpátok melankóliája (La mélancolie des Carpathes), valamint a Hirtelen nyugtalanná válnak az évszakok (Soudain les saisons s'affolent) című kötetét, amelyek a kizárólag szépirodalmi műveket e-book formájában megjelentető Le Zaporogue kiadónál jelentek meg. Novelláit az E-Fractions kiadó adja ki. Két novellája jelent meg eddig magyarul: Az angyalok alszanak és A hóvihár 2011-ben a Nagyvilág folyóiratban. Verseire és novelláira egyaránt jellemző a filmszerűség, Pierre Reverdy tömör, leegyszerűsített nyelvezetét használó költészetét idéző verseit pillanatfelvételekként, novelláit pedig akár film-novellákként is jellemezhetnénk. A szerző által kézirat formában rendelkezésünkre bocsátott

novellája is filmnovellának tekinthető, amelyben kulcsfontosságú szerepet játszanak a véletlenek hátborzongató, furcsa és sorsfordító egybeesései. Eme furcsa, véletlen egybeesések rokoníthatók a szürrealisták által bevezetett és használt objektív véletlen fogalmával, amennyiben a véletlenek itt is jelentéssel bírnak, a véletlenszerű találkozás pedig utólag értelmet nyer. A szerző eme novellája kapcsán a szerendipitás fogalmát is megemlíthetjük, amely olyan megismerési (kognitív értelemben paradox) pillanatot jelent, amelynek során az ember ráébred valamire, annak ellenére,

32

hogy az adott dolognak számára azelőtt nem volt semmi jelentősége. Bizonyos értelemben jelentéssel bír, de véletlenszerű felfedezésként is meghatározhatjuk. A szerendipitás szó megalkotója Horace Walpole (1717-1797) angol író, művészettörténész, a szürrealisták által is csodált angol gótikus regény egyik legkiemelkedőbb alakja volt, aki egy barátjának írt levelében említette az általa alkotott neologizmust: a serendipity szót. Az ötletet A Serendip három hercege című perzsa meséből vette, amelyben Serendip az ősi Ceylon neve volt. A mese szereplői úton-útfélen olyan dolgokat fedeznek fel véletlenül, amelyeket nem is kerestek. Az elbeszélés alanya és beszélgetőtársa ebben a novellában is csupa furcsa, véletlen, rejtélyes, már-már misztikus felfedezést tesz, amely egész addigi életüket és sorsukat gyökeresen változtatja meg.

(Schneller Dóra)

